

SZÉKESFEJÉRVÁR.

TÁRSADALMI HETILAP.

A városi és megyei hatóság, gazdasági-egylet, iskolatanács, s a tanítók és községi jegyzők egyletének

A lap ára
házhoz hordással vagy postán küldve:
Egy évre . . . . . 4 frt.
Fél évre . . . . . 2 frt.
Negyed évre . . . . . 1 frt.

Hirdetmény
a bélyegdíjon felül, minden három hasábos petitsor:
Megrendelőinktől 6 — nem megrendelőinktől 8 krért
igtattatik be.

KÖZLÖNYE.

Megjelen minden vasárnap.

46. szám.

A lap szellemi részét illető közlemények a „Székesfejérvár” szerkesztőségének (Széchenyi-utca 5-ik sz.) címezendők; — a lap ára, hirdetmények és a hirdetményi díjak Klökner Péter kiadó könyvkereskedésében vétetnek fel. — Nyilttérben megjelenő közlemények után három hasábos petitsorért 10 kr. fizetendő.

Bérmertetlen leveleket csak ismert kéztől fogadunk el.

Kéziratok nem küldetnek vissza.

Közügyeinkről.

A testvér törvényhatóság — a megye és város — közéletében a közel múlt héten elmúlt fontos eseményekről óhajunk ez alkalommal, habár terünk szűk volta miatt röviden is megemlékezni. Az önkormányzattal felruházott hatóságok közléte a nyilvánosság előtt folyik le, épen azért a sajtónak is egyik főkötelessége szellőztetni a felmerült fontosabb tényeket, hogy ezáltal azok minél tüzeteseb megvitatását eszközölje, s az általános érdekeltséget a közügyek iránt éleszsze

Városunk bizottsága által folyó hó 9. és 10-én tartott közgyűlésről is kívánunk ez alkalommal szólni. Mindenekelőtt meg kell említenünk, hogy azon általános érdekeltség, melylyel eddig a bizottsági tagok a közgyűlés s az itt tárgyalt közügyek iránt viseltetni szoktak úgy látszik hanyatló félben van, mert a gyűlési terem a bizottsági tagok részéről bizony nem nagy látogatásnak örvendett. Első nap meglehetősen inkább középszámmal voltak ugyan, de a második nap elég kevesen voltak.

A tanácskozás, leszámítva tán egy vagy két élesebb jelenetet elég higgadtan folyt.

A szónokokra nézve azonban vannak megjegyzéseink. Városi gyűlésünk egyik főhibájául mondhatjuk, a temérdek sok beszédet, melylyel némely tárgy majd megfuztatik. Korántsem akarjuk mi azt, hogy minden vita nélkül folyjon le a tárgyalások sorozata; mert épen egyik főfelnyö önkormányzati életünknek az, hogy minden polgár a törvény korlátai közt a közgyűléseken határozottan és szabadon nyilváníthatja meggyőződését és a tárgy körüli észrevételeit. Hanem igen azon nagyszámu inkább

szónoklati viszketegből származó dictiók ellen van kifogásunk, melyek sokszor egyes tárgyak körül keletkeznek, melyeknek más eredménye nincs, mint az, hogy a gyűlések napokig tartanak. Nem általánosságban beszélünk, mert bizony az igazat megvallva, igen sok, szép műveltségű, szakértő szónokok vannak a bizottságban, kiknek beszédjét örömmel hallgatjuk. De vannak sokszor oly szónokok, kik a szőnyegen levő tárgyról semmit sem szólva óra számra dictióznak, s olyanok, kik félreértve a tárgyat, szinte hosszúra nyújtott beszéddel örvendeztetik a hallgatóságot, midőn végre is kiderül, hogy az ügyet rosszul fogva fel óra számra nyújtott beszédjük hiába tartottat stb.

Ezen észrevételünkre azonban újra kijelentjük, hogy nem akarunk félreértetni, nem a szólási szabadság ellen kívántunk szót emelni, mely alkotmányunk egyik fő előnye, hanem igen a szólási szabadságból keletkező kinövéseket, hibákat emlíjük itt fel, melyek a komoly tanácskozásoknak mindenestre hátrányára vannak; miket is sajnosan mondjuk — igen gyakran tapasztaltunk városunk tanácskozási termében.

Ezen előzetes megjegyzés után a gyűlés tárgyaitra térünk át, azonban részletesen ezekről nem szólnunk, mert a gyűlés folyama ugyis elég bőven van ismertette hatósági rovatunkban. Csak két tárgyat emelünk ki a tárgysorozatban levő 28-ból, mely két tárgy a nagyrészt inkább a városi belügyekhez tartozó tárgy közül általánosb érdek és értékkel is bír.

Felemlítjük először a tanács előterjesztését, melylyel az iskolaszék egy javaslatát terjeszti a közgyűlés elé, mely szerint az iskolaszék azon okból, mivel az iskolaszéki gyűlések a tagok által nem láto-

gattatnak s törvény értelmében épen a tagok elmaradása miatt határozatképes ülést hívni össze alig lehet; az országgyűléshez egy feliratot kíván terjesztetni, melyben azon nézetnek adna a város kifejezést, hogy az 1868. évi iskolatörvény illető szakasza oda módosíttassék, miszerint az iskolaszékeknl érvényes határozathozatalra a jelenlevők többsége is elegendő legyen. E tárgy felett élénk vita volt pro és contra. Mi részünkről igen örülünk, hogy a tárgy a gyűlés által elejtetett, mert valóban városunkra nézve szőgyen lett volna, ha azon okból kívánja a törvényt megváltoztatni, mert nem talál saját kebelében elegendő tanügy barátot, kik oly érdeklélennének a közügy iránt, hogy a törvény szerint egy iskolaszéki ülés tartására megjelennének.

Örülünk pedig azért, hogy épen ezen ügy nagy többséggel lett elütve, s az ez alkalommal tartott számos felszólamlások felett újra örömlöket fejezzük ki, mert ezekből a bizottságnak a tanügy iránti buzgalmaról győződöttünk meg.

Iskolaszékünket — bár megtartsuk is az eddigi tag számat a 28-at, vagy leszállítsuk, mint indítványozva volt, jöllehet mi a régi 28 szám mellett vagyunk — újja alakítani — renoválni kell. Azon elhagyott közönyben épen tanügyünk érdekében nem hagyhatjuk. Az újja szervezést a küszöbön levő új választás alkalmával eszközölhetjük leginkább, mert közelebb telik le a jelenlegi tagok mandatumata s helyük újra betöltendő. Szerintünk az eddigi kipróbált buzgó tagok mellé új és ismert ügybuzgalmu tagok választandók. Azon tagok pedig, kik bokros elfoglaltságuk miatt kötelmeiknek eleget nem tehettek maradjanak ki s buzgóbbaknak adjanak helyet.

Ha így átalakítva, új elemekkel felfrisítve leend

TÁRCZA.

Egy modern Romeo és Juliája.

— Beszély. —

(Folytatás.)

Németből fordította: Klökner Ede.

Edithen gyönyörű szép égszin kék selyemruha volt, hosszu uszálylyal, arany övvel, mint egy királynő ugy nézett ki. Kaczér magatartásán észrovehető volt, hogy keceseinek tudomásával bír. — Minden egyes mozdulata méltóságteljes, imposans, közbe közbe körültekint szép szemével, mintegy észrovenni akarva, mily hatást szül művészi magatartása. — Egész megjelenése azon művészi-alakokra emlékeztetnek, melyeket a mesterek a velencei iskolákou alkotnak, melyekbe csak lélek szükségeltetik, hogy a legtökéletesebb földi lény megtestesüljön. — Annyit tapasztalék Rudolffon, hogy hajlama az első viziontlátásnál visszatért, de hogy ennyire esztelen legyen egy különben higgadt fiatal ember, az előttem már rejtély volt.

Az esküvést követő étkezés után a fiatal párt a vasutra kísérem, kik Schweiczbá valának utazandók, Juliska határozott óhaja szerint elkerülve a nagyobb s zajosabb városokat, egyedül szerelmüknek élve.

— Nyolez nap mulva visszajövünk, kiállta utánam Rudolff a coupeba lépve.

— Oly korán, ily gyönyörű s kollemes időben.

— Tudod barátom, hogy két hó óta mintegy járomba fogva vagyok, egy szerkesztő soha sem lehet ura akarátának.

— Az igaz, de ha veszi az ember 8 nap alatt igen sokat láthat és élvezhet az ember tehát szerencsés utat! Kedves nagysád magamat ajánlva fogadja kezesókom.

Elpirulva nyujtá felém kezét, melyet én tiszteletteljesen megcsókoltam s Isten hozzádott intett s a vonat tova robotott.

IV.

A történetek utáni 9-ik napra az utcán találkozom a boldog vőlegénnyel.

— Nos, — kérdém tőle — szerencsésen megérkeztek, mikor tértetek vissza?

— Tegnap este.

— Miként vagytok? mit csinál nőd?

— Köszönöm. . . . Ő e pillanatban valószínűleg, regényeim mellet ül, oly annyira beleszeretett azok olvasásába.

— Hova készülsz most menni?

— Én sehova, czéltalanul bolyongok csak; a merre lábaim visznek.

— Ugy elkísérlek, mert magam is hasonló járatban vagyok. Miután karöltve tovább folytattuk sétánkat, elkezdé uti eleményeinek elbeszélését, egyszersmind annak reá nézve kellemetlen benyomásait.

— Most egy időre legszebb reményeim egyikéről kelle lemondanom. Gondold csak, Dingsdában egy levelet kapok Edithől, a melyben ő legjobb barátnő-

jének hirtelen lebetegedését tudatja, kinek látogatására néhány hétre Erfurtha megy. A báró mint mindig ugy most sem mer ellenkezni nejjének hóboros szeszélyeivel, szabadságát Fichtenauban a hideg fűröbeu fogja tölteni, ily körülmények között én teljesen blamirozva vagyok. Mond csak azután csoda volna e, ha az embert dühében a guta megütne?

— A mint vesszük — felelém reá phlegmatica — időközben majd kiábrándoznál gutaütési mániából.

— Ugyan hallgass már és ne boszants — kiállta ő haragos hangon — nem azért vettem el azt a vörös boszorkát, hogy magam még nememen aluli módon megalázzam.

— No, de talán csak nem fogsz haragudni! Apropos, hogy férték össze? Négy szemközt is ily embergyűlölő s udvariatlan vagy?

— Ellenkezőleg, magam sem tudom, hogy miként tudok oly előzékeny s szeretetreméltó lenni fiatal nőm irányában.

— Valóban? és ő még csak nem is gyanakszik?

— Ugyan hová gondolsz! nem is lesz oka soha, arról jót állok, neked fogalmad sincs, mint szeretjük mi egymást.

— Annál jobb.

— De félre a tréfával! komolyan mondom, hogy egész utazásunk alatt egyetlen egyszer sem voltam becsipve. Reggelenkint rendszeren megisszuk kávékat, ha mindjárt nem is legkellemesebben hat reám a korai fölkelés. Ebéd közben társalogva elmondjuk nézeteinket Bandelo és akár Cesare, és más angol költő fölött

az iskolaszék, akkor nem kell többé a hatóságot az iskolatörvénynek megváltoztatása iránt a miniszteriumhoz leendő felírás végett megkérni; s akkor hisszük határozatai érvényessége nem fog oly keserű vitákra alkalmat adni, mint milyeneknek tanúi voltunk. De a tag számát sem óhajtjuk lejjebb szállítani, miután hála az égnek — iskoláink száma nagy, ezeket pedig az iskolaszék tagjainak koronkint látogatni kell; hagyjuk a régi számot, mert a szám csekély-sége miatt nagy teherrel járó iskolaszéki tiszt akkor majd csakugyan elviselhetlen lesz.

Városi közügyeink közül második kiemelendő fontosságú tárgy az árvaház ügye, mely Kövessy b. tag által hozatott szönyegre. Az árvaház felállítása már régebben foglalkoztatja a közönséget és a sajtót is, s e végett már egy bizottság is küldetett ki külön a város, külön a megye részéről ezen jótékony irányú intézet megvalósítása tárgyában.

Mi ez alkalommal már az indítvány folytán ketkezett vitáról nem szólnak, hanem csak saját meggyőződésünknek adunk kifejezést. Az árvaház felállítását igen fontosnak s városunkra nézve igen előnyösnek tartjuk. Jelenleg két kórházunk van, mindkettő ugyan egy célra szolgál, sokkal célszerűbb leendő az egyiket megszüntetve belőle árvaházat szervezni, mert így lenne megyénk és városunknak egy jól berendezett kórháza, egy jól berendezett árvaháza, két fontos s nagy horderű jótékony intézete. — Ez véleményünk s mi épen e két jótékony irányú intézet felállítását tekintetéből várva várjuk a kiküldött bizottság határozatát, melytől fentebbi óhajunk valószínűsége reméljük.

Városunk közéletében felmerült fontosabb eseményekről olvasóinknak számolván, megyénkben közelebb lefolyt választásokról emlékezünk meg. E hó 10-én töltek be a megyei bizottságból kisorsolt bizottsági tagok helyei.

A választások példás rendben folytak, de sajnosan jegyezzük meg, hogy közügyeink iránt az érdeklődés igen csekély s ezen a megye életében fontos állomások betöltésére mindenütt igen kevés számmal jelentek meg, voltak községek, melyekből 2—3 tag jelent meg a választási helyen.

Ezen sajnós körülményt mi is fájdalommal hozzuk fel s egyáltalán nem tudjuk megfajítani közönségünk miért viseltetik önkormányzatunk iránt oly nagy közönyvel. Alkotmányunknak századokon át a megyék voltak főbástyái; mi oly mérvben hagyjuk azt háttérbe szorítani, hogy épen saját közönyünk által lesznek utalva a megyei önkormányzat elleni nyakunkba vetni a centralisatiót, melyet szerény nézetünk szerint egyáltalán nem tartunk hazánkra, mint szabad államra nézve előnyösnek. □

Néhány szó a nyelvtanulásról.

Neworleansban egy francziától, ki ott már évek óta mint kereskedő letelepedve volt, azt kérdeztem

is, este pedig megelégedett kedélyvel hallgatom a mint a „Dolce Napoli“ játszsa. Ő egyszersmind kitünően énekel is; hallottam már énekelni.

— Én nemmel feleltem.

— Ah, csakugyan érdemes a meghallgatásra, eljöhethetnél ma hozzám este egy kis thea estélyre.

— A legnagyobb örömmel, munkáimmal úgy is túlterhelve vagyok, jót fog tenni a szórakozás.

— Tehát 8 fél 9 óra körül elvárlak, előbb nem vagyok szabad. Lapom szerkesztése mégis több időt igényel, mint azt eleve gondoltam.

— Talán boszankodol a felett?

— Tehetném is nem is. Alaposan véve a dolgot, a megszokott munka jótékonyan hat reám — csak avval nem vagyok megbarátkozva, hogy örökösen lekötvé vagyok. Wendelin ural kötött szerződés nélkül most szabad ember volnék, s legszebb alkalom kínálkoznék Edithemét mindennemű tudományok titkaiba beavatni, még magam sem tudom, nem fogok-e a legelső kínálkozó alkalommal elpályázni.

— És nőd?

— Nőm! Ezt már egy sikerült hazugsággal kellene megbékíteni, hogy t. i. üzletek, irodalmi végezni valók kényszerítettek az eltávozásra, hisz te már tudod! végre a legrosszabb esetben magával vinné az ember, sok tekintetben még talán ez volna a legokosabb.

— Szerencséd, hogy lekötvé vagy. Wendelin ur úgy is azok közé tartozik, kik az erényre sokat tartanak és mellette szorgalmasak. Szegény, kedves nőd, csakugyan vigasztalhatatlan lenne.

Rudolf most más irányt adott beszédének. — Még

egykor: miért nem tanul angolul? — Ő így felelt: „minek? itt annyi franczia van, hogy a nélkül is jól megy üzletem, már pedig én gyűlölöm az angolnyelvet, mert az csak ugatás.“

Egy amerikaiától ugyan az időtjében kérdeztem, miért nem tanul francziául, minthogy velök sok érintkezése van? Ő így felelt: „minek? megtanulnak ők angolul; s aztán a franczianyelv nem is beszélés, hanem mokogás az órron át.“

Neworleansban egy magyartól, ki ott mint esztergályos több éven át dolgozott, kérdezvén miért nem tanul angolul, ez így felelt: „minek? így is keresek hetenkint 20 dollárt, (40 forintot) s többet akkor sem kereshetnék ha angolul tudnék.“

Igaza van mindegyiknek gondolám magamban s ők is azt hitték, azonban utóbb ismét összevetettem a sors ezen három egyénnel, a midőn igen meghatározó módon hazudtoltak meg bennünket a következmények.

Az amerikai háborúban 1861—1865 ben időnként a foglyok kiesereltettek az éjszaki és déli tábor közt. — Szolgálatban lévén az éjszaki seregben, s véletlen szemtanúja lévén egy izben Virginiában a kieselésnek a déli hadifoglyok közt megpillantam azon Neworleansi francziát; ki sorsát következőleg adta elő: „A háboru első évében már annyira csökkent minden üzlet a déli városokban, különösen Neworleansban, hogy lehető menekülésnek a bukástól, azon egyetlen módot láttam: a déli hadsereghez menni mint tábori líferáns; mire engedélyt kaptam is. — Sherman várattal előhatolása alkalmával, a déliek már nagy veszteségeket szenvedtek s egy része az éjszaki csapatoknak oly hirtelen jött reánk, hogy ott hol én voltam állomásozva mindenemki futott a merre tudott. Engem elfogtak s minthogy a tisztekkel nem tudtam angolul beszélni, segédem pedig elhagyott és elárult, — mindenem elvesztettem s fogságba kerültem, hol azoknak, kik angolul nem tudnak két annyit kellett szenvedni, pedig úgy is elég volt.“

Jó lett volna megtanulni ugatni, gonoltam én, de nem szóltam, mert élő csontváz állt előttem.

Azok közt, kik ekkor mint éjszaki hadifoglyok kerültek vissza hozzánk, azon amerikaiat pillantám meg, ki az előtt Neworleansban lakott, s kivel ott a franczianyelv tanulásáról 3 évvel az előtt beszéltem. Ő így mondta el sorsát:

„Midőn a háboru kitört, én is ott hagytam Neworleansban, gondoltam, hogy nekem, mint, aki mindig az éjszaki párthoz tartoztam, nehéz lesz ott boldogulhatni, visszaköltöztem tehát Bostonba, hol a közlekedés a háboru elején oly nagy volt, miszerint magam is kedvet kaptam hadiéletre s egy századot állítván, kapitányi rangot nyertem s 8-ik massachusettsi ezreddel kimentem. Utóbb a Charlestont ostromló hadtesthez kerülvén, itt fogságba kerültem.“

„Hát hogy ment dolga a fogságban?“ kérdeztem én.

„Úgy hiszem hallotta ön — felelt szeliden az egykor hetyke Jenki, mi nyomorult helyzetben vannak az éjszaki hadifoglyok ezen koldus-szegény déli csapatok közt, még a tisztek is.“

„Hallottunk eleget.“

„Valami átkozott neworleansi franczia, ki engem ott ismert, feljelentett mint kémet s e miatt elküldtek vissza Neworleansba s hét hónapig fogva tartottak ott, hol a legrosszabb az volt, hogy nem tudtam beszélni sem a tisztekkel, sem a legénységgel.“

mintegy fél óráig bolyongtunk a külváros gyönyörű virágültetményeit bámulva. Visszafordulva ajánltuk magunkat a vizionlátásig.

Pont 8 órakor megjelentem, barátomat épen az elfogadó teremben találtam.

— Korábban készen levék dolgommal mint gondoltam — mondá, miközben a meglepetés jelei voltak rajta láthatók, — Juliska is segített. . .

— Igen helyesen! válaszolék én nyomatékosan — „a nő már a természetnél fogva segítőtársa a férfinak.“

— Látod — szóla keces mosollyal Juliska — mily sok időbe került nekem, veled ez amugy is világos dolgot megértetni.

— De hogy tudhatám én azt — dadogá Rudolf komikus hévvel. Gondold csak értekezés Leukhardt bölcsészeti levelei felett . . . szeretném ismerni én azon író, ki ily felséges és magas eszmefejtetését egy nőre bízta! . . .

— És miért nem? — folytató könnyedén Juliska, — „az eszmék gyűjtve valának, a tárgyak rendezve voltak, három negyedrésze a munkának készen állott előttem, ezenkívül a könyv tartalma is világosan emlékemben volt még.“

— Ez mind igen szép, a kísérlet minden tekintetben szerencsés lehet, de azt mégsem tudhatám, hogy az én kedves nőm ily ritka tehetségekkel van megáldva.

— Valóban, nagysád engem is bámulatra ragad — folytattam én az őszinte csudálkozás hangján, — mert ahhoz mély és komoly tudományosság feltételeztetik,

„Miért?“

„Mivel mind francziák voltak egy neworleansi ezredből, kik ott szolgálton voltak.“

„Jó lett volna megtanulni mokogni. Emlékszik ön mit mondott a franczianyelvről?“ kérdeztem én, látva, hogy ámbár jól meg volt huzrolva, mégis könnyen vette a dolgot.

„Bizon! de ki hitte volna?“ felele ő és folytató mintegy vigasztalódva: — „De hiszen szép kis összeg pénz fogok most huzni, — fizetésemet az egész időről.“

A harmadikkal azon esztergályossal szinte találkoztam 5 év mulva Neworleansban. Ennek két újját a gép elvitte s tovább nem volt képes dolgozni; azután egy destillériában mint éjjeli őr kapott alkalmazást, azonban itt nem soká boldogulhatott mert nem tudott angolul. Miután ezt elpanaszokodta, tanácsot kért tőlem az iránt mikép lehetne ingyen visszatérni Magyarországra, — mire én azzal feleltem, miszerint e részben magamnak sem tudnék tanácsot adni.

Sok mindenféle véleményt hallottam a nyelvtanulásról, de e három esetre különösen emlékezem Amerikából.

Itt egy kisasszony, ki különben igen kedves lény és vagyonos ember az atyja, e szavakkal védelmezte ellenszenvét: „minek tanuljak én francziául? ugy sem volna kivel beszélnem.“ Neki is igaza volt mert csinos leánynak mindenben igazat ad az ember.

Herczegh Viktor.

Valami a métermértékről.

Az országgyűlés folyó 1874. évi VIII. t. cikkben elhatározta, hogy használatban levő mértékeink 1876. január 1-jével ez árnyék világából kitöröltenek s helyettük egy gyönyörű tökélyvel összeállított, a francziák által már a mult század végén használatba vett mérték a méter lépénde él tbe. Franciaországban kívül elfogadták e mértéket Németország, Belgium, Holland, Spanyolország, Portugal, Olaszország, Svajcz, Törökország, Oláh- és Görögország, s máho'nap a föld minden mivelt országainak elfogadott mértéke leendő a méter.

A kinek alkalmá volt látni egy métermérték gyűjtéményt, milyen nálunk Calderoné 4 frt. 50 krétt s a valóságilag Gönczy Pál által Stuttgartból behozott Bopp-féle 5 frtét s abban az egyszerű felosztást, — mely pénzünkkel felosztás dolgában tökéletesen összevág s a ki fontolóra vette azon okokat, melyek befolyással voltak a fenti t. cz. alkotására, t. i. a nálunk létező kétféle mázsát, kétféle akót és temérdekféle ürmértékeket, adásvevésben az ezekkel történt s történő visszaéléseket, csalásokat; tekintetbe veszi Magyarországon kereskedelmi viszonyát a fent elorsolt tartományokkal, melyszerint a vámoknál mértékeinket mindig átváltogatni kellett az illető állam mértékeire, melylyel épen dolgozunk volt; mondom, a ki ezeket fontolóra veszi, az szívesen üdvözli a méter behozatalát!

A méter törvény megalkottatott s utána megindult a méter-irodalom. Írtak róla avatott és avatlan tollak. Némelyik oly kanyafanyát (bocsánat e műszóért) csinált az egyszerű ügyből, hogyha fálusi atyánkfiai abból akarnák megtanulni az új mértéket, megtörténhetnék, hogy rőf számra kérnék majd a bort, s iteze számra a patyolatot.

Némi tájékoztatás végett kötelességemnek tartom

hogy valaki Lenkhardt fenséges bölcsészeti igazságát hirdethesse.

— És így van, ezt mondám én is, — szóla közbe élénken Rudolf, — én valóban azon véleményben voltam, hogy hölgyeink ismeretköre a Sonatakon és az angol szerelmi dalokon túl nem terjed. De még sem bánom, hogy csalatkoztam, 4 szem többet lát kettőnél sokszor ugyis annyira összejön a munka, hogy benne magam is alig ismerem ki magamat, akkor majd segítni fogsz. De apropos kedves Juliám! mi jót fogsz nekünk feltálatni?

— Rögtön, e pillantban, felelé Julia az órára tekintve.

Néhány perc mulva a cseléd jelenti, hogy terítve van. Egy kis étkező szobába lépünk ezuttal, melynek kedves berendezése csakugyan irigylésre méltó volt, ha a magam szállodai, kényelmetlen lakószobámmal összehasonlítottam. — Különös megragadó látványt nyujta a boldog házaspár otthonias viselete, megelégedettséget sugárzó arcuk. A szobabutorok egyszerű és ügyes elrendezése, s a szobák s termek szükségleteinek a nekik megfelelő helyre való alkalmazása, mind a pontos és rendszerető háziasszonyt dicsőíték, ki most is elkövetett mindent, hogy szeretetreméltó s lekötelező modora, valamint vendégszeretete által nekem minél kedvesebb s emlékezetesebb estét szerezzen. Nem tudom mióta, csakhogy már jó ideje van, hogy magam oly jól érzem, mint e családi körben, az „aranyos Juliska“ thea-soireján.

(Folytatás következik.)